

WSOY

Veri on vettä sakeampaa.

KOLME

Vai onko sittenkään?

PAHAN PERII

KAREN M. McMANUS

YKSI MEISTÄ VALEHTELEE

-KIRJAN TEKIJÄLTÄ

Karen M. McManusin kirjoja

Yksi meistä valehtelee
Yksi meistä on seuraava
Kaksi voi säilyttää salaisuuden
Kolme pahan perii

Karen M. McManus

KOLME
PAHAN PERII

SUOMENTANUT INKA PARPOLA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

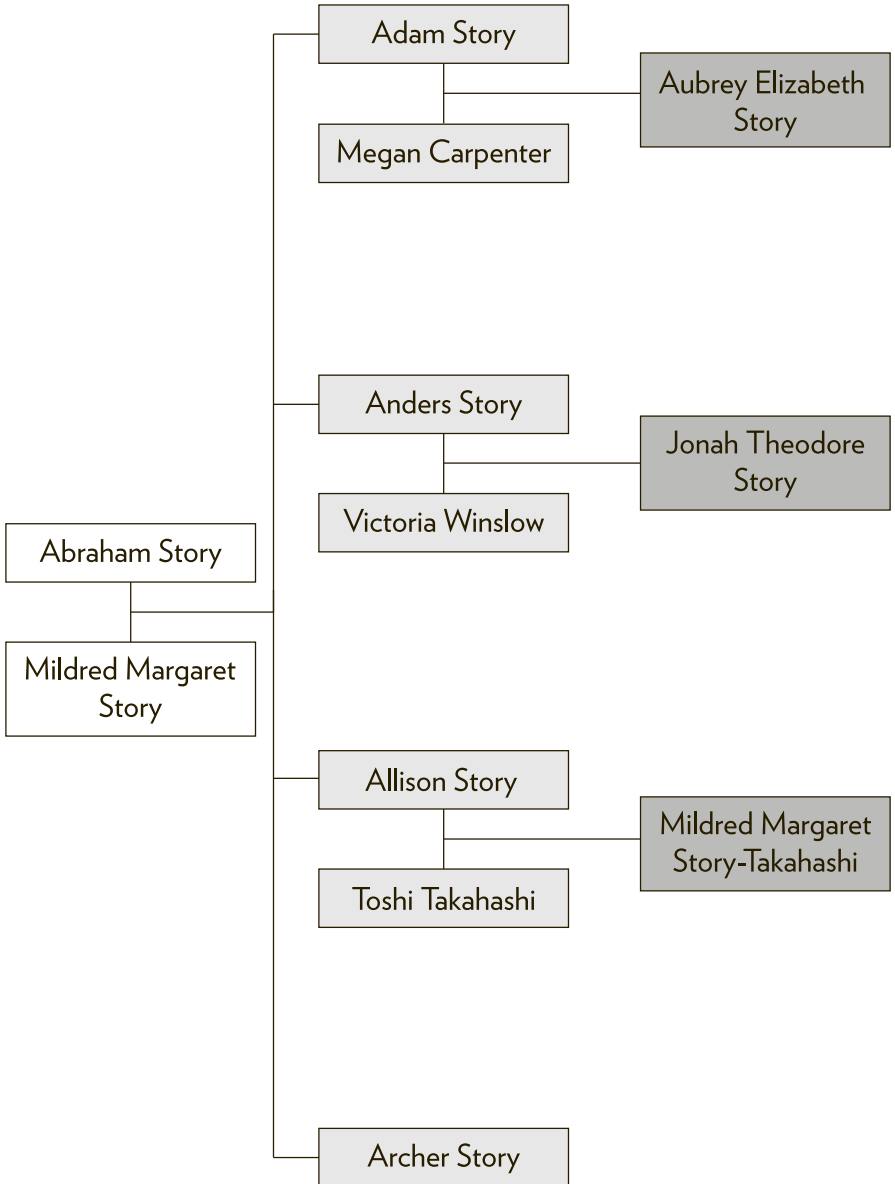
ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
The Cousins

TEXT COPYRIGHT © 2020 KAREN M. MCMANUS, LCC
SUOMENKIELINEN LAITOS © INKA PARPOLA JA WSOY 2022
ALL RIGHTS RESERVED.

ISBN 978-951-0-47506-5
PAINETTU EU:SSA

Lynnelle

STORYN SUKUPUU

ENSIMMÄINEN LUKU

MILLY

Myöhästyn jälleen kerran illalliselta, mutta tällä kertaa syy ei ole minun. Tielläni on miesselittäjä.

»Mildred? Sehän on mummonimi. Eikä edes *viileän* mummon.» Mies sanoo sen aivan kuin kuvittelisi olevansa kovinkin fiksu. Ikään kuin seitsemäntoista elinvuoteni aikana kukaan ei olisi koskaan aiemmin pannut merkille, ettei nimeni ole muodikkaalla tavalla perinteinen. Kyseisen yhteiskuntakriittisen huomion jäsentämiseen vaaditaan Wall Streetillä työskentelevä investointipankkiiri, jolla on taaksepäin suitut hiukset sekä pikkurillisormus.

Siemaisen kuplaveteni jäivät. »Sain itse asiassa nimeni isoäitini mukaan», tokaisen.

Olen keskikaupungilla sijaitsevassa pihviravintolassa kello kuudelta sateisena huhtikuun iltana ja yritän parhaani mukaan sulautua happy hour -porukkaan. Minä ja kaverini pelaamme aina välillä tätä peliä: pukeudumme kotelomekkoon ja meikkaamme tavallista vahvemmin. Sen jälkeen menemme ruokaravintoloiden baareihin, sillä niiden ovella ei tarvitse pelätä paperien kysymistä. Tilaamme soodavettä limetin kera – »pieneen lasiin, kiitos, ei ole niin kauhea jano»

– ja kulautamme sen kurkkuumme, niin ettei lasin pohjalle jää juuri mitään. Sitten odotamme, tarjoaako kukaan meille drinkkiä.

Joku tarjoaa aina.

Rillisormus hymyilee. Hänen hampaansa loistavat miltei fosforisina hämärässä valossa. Hän selvästikin suhtautuu purukalustonsa valkaisuun hyvin vakavasti. »Siistiä. Kiva kontrasti, kun kauniilla nuorella naisella on ikäkulu nimi.» Äijä hivuttautuu lähemmäs, ja hänestä lehahtaa niin väkevä partaveden löyhähhdys, että päätäni alkaa särkeä. »Sinulla on hyvin kiinnostava tyyli. Mistä olet kotoisin?»

Yäh. Aavistuksen parempi kuin *Mikä sinä olet?* -kysymys, jonka saan välillä osakseni, mutta silti yrjöttävää. »New Yorkista», sanon terävästi. »Entä itse?»

»Tarkoitan alun perin», hän selventää, ja se oli siinä. Minulle riittää.

»New Yorkista», toistan ja nousen seisomaan. Toisaalta ihan hyvä, että hän otti kontaktia vasta kun olin aikeissa lähteä, koska drinkki ennen illallista ei ollut alun alkaenkaan järin älyllinen ajatus. Otan katsekontaktin ystävääni Chloeen, joka on salin toisella puolella. Vilkutan hänelle hyvästiksi, mutta ennen kuin ehdin häipyä, Rillisormus kallistaa lasiaan kohti omaani. »Saanko tarjota toisen tuollaisen?»

»Ei kiitos. Minulla on treffit.»

Äijä vetäytyy kauemmas kulmat kurtussa. *Hyvin* kurtussa. Näyttää siltä, että edellisestä Botox-piikistä on jo aikaa. Hänellä on juonteita poskissakin ja ryppyjä silmien ympärillä. Hän on aivan liian vanha pokailemaan minua, vaikka olisinkin se collegeopiskelija, joka välillä esitän olevani. »Hittoako sitten tuhlaat aikaani?» hän ärähtää, ja hänen katseensa harhailee jo olkani tuolla puolen.

Chloe pitää happy hour -pelistä, koska lukiolaispojat ovat hänen mielestään niin keskenkasvuisia. Ja tottahan se onkin. Joskus minusta kuitenkin tuntuu, että olisi parempi, kun

emme tietäisi miten paljon ikävämpiä heistä myöhemmällä iällä saattaa sukeutua.

Nappaan limetin juomastani ja puserran sitä. En tähtää silmään, varsinaisesti, mutta kyllä minua silti hiukan harmittaa, kun mehu räiskähtää vain äijän kaulukselle. »Sori», sanon suloisesti, pudotan limetin lasiin ja asetan sen tiskille. »Normaalisti en vaivautuisi. Mutta täällä on niin pimeää. Kun tulit luokseni, luulin sinua isäkseni.»

Kyllä kai. Isäni on huomattavasti paremman näköinen, minkä lisäksi: ei hyypiö. Rillisormuksen suu loksahda auki, mutta työnnyn hänen ohitseen ja pinkaisen ulos, ennen kuin hän ehtii vastata.

Ravintola, johon olen menossa, on kadun toisella puolella. Saliemäntä hymyilee, kun astun ovesta. »Voinko auttaa?»

»Minulla on illallistapaaminen. Allison?»

Naisen katse laskeutuu edessä olevaan kirjaan, ja silmien väliin ilmestyy pieni kurttu. »En löydä –»

»Story-Takahashi?» kokeilen. Vanhempani kävivät läpi epätavallisen ystävällishenkisen avioeron, ja siitä ensimmäisenä todisteena on se, että äiti käyttää edelleen kaksoisnimeään. »Sehän on yhä *sinun* nimesi», hän sanoi neljä vuotta sitten, kun ero sai lainvoiman. »Ja minä olen tottunut siihen.»

Saliemännän kurttu syvenee. »En löydä sitäkään.»

»Entä pelkkä Story?» kokeilen. »Niin kuin tarina kirjassa?»

Naisen otsa siliää. »No niin, löytyihän se sieltä. Seuraa minua.»

Hän nappaa kaksi ruokalistaa ja luovii valkoliinaisten pöytien lomassa, kunnes pääsemme peiliseinäiseen nurkkaloosiin. Pöydän toisella puolella istuva nainen siemailee valkoviiniä ja silmäilee salakähmäisesti peilikuvaansa silotellen nutturansa irtosuortuvia, jotka ainoastaan hän kykenee näkemään.

Lysähdän istumaan häntä vastapäätä, ja emäntä asettaa jättikokoiset punaiset ruokalistat eteemme. »Olet siis tänä iltana Story?» kysyn.

Äiti odottaa, kunnes emäntä on poistunut. »En jaksanut ryhtyä tavaamaan», hän huokaisee, ja minä kohotan kulmakarvojani. Yleensä äiti läksyttää hyvinkin auliisti ihmisiä, jotka väittävät, etteivät osaa kirjoittaa tai lausua isän japanilaista sukunimeä.

»Mikset?» kysyn vaikka tiedänkin, ettei hän kerro minulle. Ensin on vuorossa loputon Milly-kritiikki.

Äiti laskee lasin pöydälle niin, että ranteen kymmenkunta rengasta kilahtelevat. Äiti on erään jalokiviyrityksen tiedotuspäällikkö, ja kauden hittikorujen käyttäminen kuuluu luontoisetuihin. Hän silmäilee minua päästä varpasiin ja panee merkille tavallista raskaamman ehostuksen ja laivastonsinisen kotelomekon. »Mistä sinä olet tulossa, kun olet noin pynttäytynyt?»

Vastapäisestä baarista. »Yhdestä galleriajutusta Chloen kanssa», valehtelen. Chloen äiti omistaa yläkaupungilla taidegallerian, ja me vietämme siellä paljon aikaa. Niin sanotusti.

Äiti tarttuu jälleen lasiinsa. Siemaisee, vilkaisee peiliä, taputtaa hiuksia. Kun tukka on vapaana, se laskeutuu tummina laineina hartioille, mutta kuten hän niin usein tapaa muistuttaa, raskaus muutti hänen hiustensa rakenteen sileästä karkeaksi. Olen melko varma, ettei hän ole koskaan antanut sitä minulle anteeksi. »Luulin, että pänttäsit päättökokeisiin.»

»Pänttäsin. Sitä ennen.»

Hänen rystysensä muuttuvat valkoisiksi lasin ympärillä, ja varaudun moitetulvaan. *Milly, et voi päättää lukion kolmatta luokkaa alle B:n keskiarvolla. Heilut keskinkertaisuuden partaalla, ja isäsi ja minä olemme sijoittaneet sinuun aivan liikaa voidaksemme antaa sinun haaskata mahdollisuutesi tuolla tavoin.*

Mikäli minussa olisi hitunenkin musikaalisuutta, perustaisin Keskinertaisuuden parras -nimisen bändin äidin lempiparisaarnan kunniaksi. Olen nyt kolmen vuoden ajan saanut tasaisin väliajoin kuulla jonkin version edellä mainitusta

saarnasta. Prescott Academy tahkoaa sisuksistaan huippuyliopisto-opiskelijoita kuin jonkinlainen siniveristehdas, ja äitini elämän pahin vitsaus on se, että sijoitun kerran toisensa jälkeen luokkani arvosanallisesti kehnompaan puoliskoon.

Mutta luentoa ei tulekaan. Sen sijaan äiti ojentaa lasittoman kätensä ja taputtaa minun kättäni. Jäykästi, kuin nukkemestarioppilaan ohjaama marionetti. »Näytät tosi kauniilta.»

Napsahdan välittömästi puolustuskannalle. On jo riittävän outoa, että äiti halusi viedä minut ulos syömään, mutta hän ei *koskaan* kehu minua. Tai kosketa minua. Tilanne alkaa yhtäkkiä tuntua alustukselta jollekin sellaiselle, minkä olisin takuuvarmasti mieluiten kuulematta. »Oletko sinä sairas?» möläytän. »Onko isä sairas?»

Äiti räpyttää silmiään ja vetää kätensä pois. »Mitä? Ei! Miksi sinä tuollaisia kyselet?»

»Miksi sitten –» Keskeytän, kun hymyilevä tarjoilija ilmestyy pöydän ääreen ja täyttää vesilasimme hopeakannusta.

»Hyvää iltaa. Haluaisitteko kuulla päivän erikoisista?»

Tarkkailen äitiä vaivihkaa ruokalistani yli, kun tarjoilija pajattaa erikoisia. Äiti on ilman muuta hermostunut. Hän puristaa yhä lähes tyhjää viinilasia kuin kuolinkouristuksessa, mutta tajuan nyt, että olin väärässä pelätessäni huonoja uutisia. Äidin tummansiniset silmät ovat kirkkaat, suupielet *melkein* kohonneet ylös. Hän ei pelkää, vaan odottaa jotakin innoissaan. Yritän miettiä, mikä mahtaisi saada äidin hyvälle tuulelle sen lisäksi, että kympeilisin maagisesti tieni luokan priimukseksi Prescott Academyssä.

Raha. Niin tietenkin. Äidin elämä pyörii rahan ympärillä – tai pikemminkin sen, ettei rahaa ole riittävästi. Molemmilla vanhemmillani on hyvät työpaikat, eikä isä ole uudesta avioliitostaan huolimatta koskaan kitsastellut elatusavun kanssa. Hänen uusi vaimonsa Surya on kaikin mahdollisin tavoin ilkeän äitipuolen vastakohta, taloudelliset seikat mukaan lukien. Hän ei ole koskaan suhtautunut karsaasti äitiin,

vaikka isä siirtääkin hänen tililleen sievoisen summan joka kuukausi.

Mutta *hyvät tulot* eivät riitä, kun yrittää pärjätä Manhattanilla. Eivätkä hyvät tulot ole sitä, minkä keskellä äiti varttui.

Äiti on ylennetty, päättän. Niin sen täytyy olla. Ja sehän on erinomainen uutinen, paitsi siltä osin, että hän pian muistuttaa minulle kyseisen ylennyksen olevan seurausta uutterasta aherruksesta ja, ai niin muuten, miksen minäkin voisi rehkäistä enemmän, oikeastaan aivan kaikessa?

»Caesarsalaatti kanalla. Ei anjoviksia, kastike erikseen», äiti sanoo ja ojentaa ruokalistan tarjoilijalle miestä varsinaisesti katsomatta. »Ja toinen lasillinen Langlois-Chateauta, kiitos.»

»Mainio valinta. Entäpä neidille?»

»Välilyljs luun kera, mediumina, ja jumbouuniperuna», ilmoitan. Kannattaa ainakin syödä hyvin, kun kuitenkin joutuu pian kärsimään.

Kun tarjoilija poistuu, äiti siemaisee viininsä loppuun ja minä kulautan vettä. Baarissa nautittu soodavesi on jo täytännyt rakkoni, ja olen juuri oikeissa poistua naistenhuoneeseen, kun äiti sanoo: »Sain tänään erittäin mielenkiintoisen kirjeen.»

Nyt se tulee. »Ai?» Odotan, mutta kun hän ei jatka, yllytän: »Ketä sen lähetti?»

»Kuka», hän korjaa automaattisesti. Hän sivelee sormillaan viinilasin jalkaa, ja huulet käpristyvät vielä hitusen verran ylemmäs. »Isoäitisi.»

Räpyttelen silmiäni. »Baba?» Minulla ei ole aavistustakaan, miksi isoäidin yhteydenotosta kertominen vaatii näin juhlat puitteet. Myönnettäköön, ettei Baba useinkaan ota yhteyttä äitiin, mutta ei se aivan harvinaista ole. Baba on sellainen tyyppi, joka mieluusti lähettelee lukemiaan artikkeleita ihmisille, joiden olettaa kiinnostuvan niistä, ja hän on lähetytellyt niitä äidillekin avioeron jälkeen.

»Ei. Toinen isoäitisi.»

»Mitä?» Nyt minä olen aidosti ulalla. »Saitko sinä kirjeen – Mildrediltä?»

Minulla ei ole kutsumanimeä äitini äidille. Hän ei ole mummi tai mummo tai mummu tai *mitään*, koska en ole koskaan tavannut häntä.

»Kyllä vain.» Tarjoilija palaa äidin viinin kera, ja hän ottaa pitkän, kiitollisen hörpyn. Istun ääneti kykenemättä käsittämään sitä, mitä hän juuri kertoi minulle. Äidinäitini häilyi valtavana varjona lapsuuteni yllä, pikemminkin satuhahmona kuin oikeana ihmisenä: hän oli varakas leski, jonka edesmenneen puolison, Abraham Storyn, isoisoiso-jotain-isä oli purjehtinut Amerikkaan *Mayflowerin* kyydissä. Historiankirjoista on vaikea löytää tarinaa, joka päihittäisi kiehtovuudessa äidinpuoleisen sukuni tarinan: perhe tienasi omaisuuden valaanpyynnillä, menetti suurimman osan rautatieosakekaupoissa ja upotti loput varansa kiinteistöön, joka sijaitsi kurjalla pikkusaarenpahalla Massachusettsin rannikolla.

Gull Cove Island oli harvojen tuntema taiteilijoiden ja hippien paratiisi, kunnes Abraham Story muutti sen nykymuotoonsa: paikaksi, jossa rikkaat ja semikuuluisat ihmiset kuluttavat järjettömiä rahasummia uskotellessaan itselleen palaavansa luontoon.

Äitini ja hänen kolme veljeään varttuivat jättimäisessä merenrantakartanossa nimeltä Catmint House, jossa he ratsastivat ja osallistuivat iltapukujuhliin kuin Gull Gove Islandin prinsessa ja prinssit ikään. Kotimme takanreunustalla on kuva kahdeksantoistavuotiaasta äidistä nousemassa limusiinista. Hän on matkalla Kesägaalaan, jonka hänen vanhempansa kartanollaan vuosittain järjestivät. Äidin tukka on koottu pään päälle, ja hänellä on yllään valkea tanssiaisleninki ja kaulassaan upea pisananmuotoinen timanttikoru. Mildred antoi kaulakorun äidille tämän täytettyä seitsemäntoista, ja kuvittelin äidin antavan sen vuorostaan minulle, kun ylsin samaan ikään.

Ei antanut. Ei vaikka äiti ei itse koskaan käytä sitä.

Isoisäni kuoli, kun äiti oli lukion viimeisellä. Kaksi vuotta myöhemmin Mildred teki kaikki lapsensa perinnöttömiksi. Hän lopetti taloudellisen tuen ja kaikkinaisen yhteydenpidon tylysti yksirivisellä kirjeellä, joka oli lähetetty kaksi viikkoa ennen joulua asianajajan välityksellä. Kyseinen mies oli nimeltään Donald Camden, ja hän oli tuntenut äidin ja tämän veljet koko näiden elämän ajan.

Tiedätte mitä teitte.

Äiti on aina inttänyt, ettei hänellä ole pienintäkään käsitystä siitä, mitä Mildred tarkoitti. »Meistä neljästä oli tullut... no, kai sitä voisi sanoa, että olimme itsekkäitä», hänellä on tapana sanoa. »Opiskelimme kaikki collegessa siihen aikaan, aloittelimme omia elämiämme. Äiti oli isän kuoleman jälkeen yksinäinen ja pyysi meitä jatkuvasti käymään luonaan. Mutta me emme halunneet mennä.» Hän puhuu aina vanhemmistaan kunnioittavaan sävyyn ja ikään kuin isolla alkukirjaimella, *Äiti* ja *Isä*, kuin mikäkin viktoriaanisen romaanin sankaritar. »Kukaan meistä ei mennyt kotiin sen vuoden kiitospäivänä. Meillä kaikilla oli muita suunnitelmia. Äiti oli raivoissaan, mutta...» Äidin kasvoille ilmestyy silloin aina mieteliäs, kaukainen katse. »Mutta sehän oli niin pieni juttu. Ei millään muotoa anteeksiantamaton.»

Ellei Abraham Story olisi aikoinaan perustanut opintorahastoja äidille ja tämän veljille, he eivät välttämättä olisi pystyneet valmistumaan yliopistosta. Sen jälkeen he kuitenkin olivat omillaan. Alkuun he yrittivät säännöllisesti ottaa yhteyttä Mildrediin. He piinasivat Donald Camdeniakin, jonka ainoa vastaus oli satunnainen, äidin päätöksestä muistuttava sähköposti. He ilmaantuivat kukin vuorollaan Gull Cove Islandille, jossa Mildred edelleen asuu, mutta isoäitini ei suostunut tapaamaan heitä tai puhumaan heidän kanssaan. Minulla oli tapana kuvitella, että eräänä päivänä Mildred tanssahtelisi luoksemme, timantteja ja turkiksia valuen, ja

julistaisi tulleen noutamaan minua, kaimaansa. Hän huikaisi minut lelukauppaan ja antaisi minun ostaa kaiken haluamani, ja sen jälkeen hän ojentaisi minulle säkillisen rahaa viemisiksi vanhemmilleni.

Olen melko varma, että äitikin elätteli samankaltaista haavetta. Miksi muutoin raskauttaa 2000-luvun tyttöä Mildredin kaltaisella nimellä? Mutta isoäitini, Donald Camdenin sosiolisella myötävaikutuksella, ei antanut tuumaakaan periksi. Lopulta sisarukset luovuttivat.

Äiti katsoo minua odottavaisena, ja tajuan hänen vartovan vastausta. »Saitko sinä siis kirjeen Mildrediltä?» kysyn.

Hän nyökkää ja selvittää sitten kurkkunsa ennen vastaamista. »No. Jos tarkkoja ollaan, *sinä* sait.»

»Minä?» Sanavarastoni on viimeisten viiden minuutin aikana huvennut käytännössä olemattomiin.

»Kirjekuoressa oli minun nimeni, mutta kirje oli sinulle.»

Vuosikymmenen takainen haavekuva putkahtaa mieleeni: minä ja jo ammuin kadonnut isoäitini täytämme ostoskärryjä äärimmilleen pehmoleluilla yllämme vaatteet, joissa kelpaa vähintäänkin käydä oopperassa. Ja tietenkin tiarat päässä. Työnnän ajatuksen sivuun ja yritän saada suustani jotain järjellistä. »Onko hän... Mahtaako hänellä... Miksi?»

Äiti kaivelee laukkuaan, ottaa esiin kirjekuoren ja työntää sen sitten pöydän yli kohti minua. »Ehkä sinun pitäisi lukea se itse.»

Kohotan läppää ja vedän esiin taitellun, paksun, kermanvärisen paperin, joka tuoksuu etäisesti syreeniltä. Kirjepaperin yläosaan on painettu nimikirjaimet MMS – Mildred Margaret Story. Meillä on melkein täsmälleen sama nimi, paitsi että omani perässä lukee Takahashi. Lyhyet kappaleet on kirjoitettu koneella, ja niiden alla on tiivis, koukeroinen allekirjoitus.

Milly hyvä,

me emme ole, tietenkään, koskaan tavanneet. Syyt tähän ovat monimutkaiset, mutta vuosien edetessä ne ovat muuttuneet vähemmän tärkeiksi kuin ne aikoinaan olivat. Seistessäsi nyt aikuisuuden kynnyksellä huomaan tuntevani halua tutustua sinuun.

Omistan Gull Cove Resort -nimisen kiinteistön, joka on suosittu lomahotelli Gull Cove Islandilla. Haluaisin kutsua sinut sekä serkkusi Jonahin ja Aubreyn viettämään kesää kyseisessä hotellissa työn merkeissä. Vanhempanne työskentelivät siellä aikoinaan teini-ikäisinä ja pitivät ympäristöä sekä stimuloivana että rikastuttavana.

Olen varma, että Gull Cove Resortissa vietetystä kesästä olisi sinulle ja serkuillesi vastaavanlaista hyötyä. Koska en enää voi riittävän hyvin majoittaakseni vieraita kotonani, se tarjoaisi minulle tilaisuuden päästä tutustumaan teihin.

Toivon, että hyväksyt kutsuni. Hotellin kesätyöläisten palkkauksesta huolehtiva HR-koordinaattori Edward Franklin hoitaa kaikki tarvittavat matka- ja asumisjärjestelyt, ja voit ottaa häneen yhteyttä alla olevalla sähköpostiosoitteella.

Parhain terveisin
Mildred Story

Luen kirjeen kahdesti, taitan paperin uudestaan ja lasken sen pöydälle. Tuijotan tiukasti kirjettä mutta tunnen äidin katseen hänen odottaessaan, että sanon jotain. Nyt minulla on ihan oikeasti kauhea pissahätä, mutta minun on voideltava kurkkuani vielä uudella annoksella vettä ennen kuin saan purskautettua sanat suustani. »Onko hän tosissaan tämän paskan kanssa?»

En tiedä, mitä äiti oli odottanut, muttei ainakaan tätä.
»Anteeksi kuinka?»

»Teen asian saman tien selväksi», sanon. Poskeni punehtuvat, kun tungen kirjeen takaisin kuoreen. »Tämä nainen, jota en ole koskaan tavannut – joka poisti sinut elämästään taakseen katsomatta, joka ei tullut häihisi tai minun ristiäisiini tai ole osallistunut ylipäätään mihinkään meidän perheeseemme liittyvään tapahtumaan viimeiseen kahteenkymmeneen neljään vuoteen, joka ei ole kertaakaan soittanut tai meilannut tai kirjoittanut, paitsi nyt, oho, viisi minuuttia sitten – tämä nainen haluaa minun työskentelevän *hotellissaan?*»

»En usko, että näet tätä asiaa täysin oikeassa valossa, Milly.»

Ääneni kohoaa miltei rääkäisyksi. »Missä valossa minun se pitäisi nähdä?»

»Shhh», äiti sähköittää ja vilkuilee ympäri ravintolasalia. Hän vihaa kohtauksia enemmän kuin mitään. »Mahdollisuutena.»

»Mahdollisuutena *mihin?*» tivaan. Äiti epäroii ja kieputtaa cocktailsormustaan – se ei ole mitään verrattuna siihen viiden karaatin smaragdiupeuteen, jonka olen nähnyt isoäitini sormessa vanhoissa kuvissa – ja yhtäkkiä minulla välähtää. »Ei, odota – älä sano mitään. Se oli väärä kysymys. Olisi pitänyt sanoa, että *kelle?*»

»*Kenelle*», äiti sanoo. Hän ei oikeasti voi itselleen mitään.

»Sinä pidät tätä tilaisuutena ujuttautua takaisin hänen hyviin kirjoihinsa, eikö niin? Että pääset jälleen – perinnölliseksi?»

»Tuo ei ole oikea sana.»

»Voi luoja, äiti, anna olla jo! Ei tässä minun kielioppivirheistäni ole kysymys!»

»Anteeksi», äiti sanoo, ja se lyö minut niin ällikällä, etten saatakaan loppuun uljasta paasausta, joka minulla oli rakenteilla. »Minä vain – hän on minun äitini, Milly. Olen odottanut vuosikausia, että kuulisin edes jotain hänestä. En tiedä, miksi tämä tapahtuu nyt, tai miksi hän kirjoittaa sinulle, tai miksi hän ylipäätään teki tämän, mutta hän on vihdoinkin

ottanut yhteyttä. Jos emme tartu tilaisuuteen nyt, emme välttämättä enää koskaan saa toista tilaisuutta.»

»Mitä tilaisuutta?»

»Oppia tuntemaan hänet uudestaan.»

Se on aivan kieleni kärjellä. *Ketä kiinnostaa*. Hillitsen kuitenkin itseni. Aioin sanoa myös *Olemme selvinneet tähänkin asti ilman häntä*, mutta se ei ole totta. Me emme ole selvinneet.

Äiti elää Mildred Storyn muotoisen aukon reunalla, on elänyt koko minun elämäni ajan. Se on tehnyt hänestä ihmisen, joka pitää kaikki muut välimatkan päässä – jopa isäni, jota tiedän äidin rakastaneen niin paljon kuin hän ketään kykenee rakastamaan. Kun olin pieni, minulla oli tapana katsella heitä ja toivoa, että saisin itsekin myöhemmin yhtä täydellisen rakkauden. Mutta kun vähän vartuin, aloin panna merkille kaikkia niitä pieniä tapoja, joilla äiti työnsi isän syrjään. Hän jäykistyi usein, kun isä halasi häntä, käytti työtä verukkeena tulla kotiin vasta paljon meidän nukkumaanmenoaikamme jälkeen ja venkoili pois perheretkiltä vedoten migreenikohtauksiin, jotka eivät koskaan vaivanneet häntä toimistolla. Pikkuhiljaa hyisyys ja sulkeutuneisuus muuttivat kaikkien isän sanomisten tai tekemisten arvostelemiseksi. Ja lopulta hän pyysi isää lähtemään.

Nyt kun isä on poissa, hän tekee saman minulle.

Piirrän kysymysmerkin huurtuneeseen vesilasiini.
»Haluatko, että olen poissa koko kesän?» kysyn.

»Tykkäisit siitä aivan taatusti, Milly.» Kun tuhadan, hän lisää: »Ei, ihan oikeasti. Se on upea paikka, ja sinne hakee töihin nuoria kaikkialta maasta. Siellä on hirmuisen hyvä tiimihenki. Työntekijöiden tilat ovat tosi kauniit, ja teillä on mahdollisuus käyttää kaikkia palveluita – se olisi vähän kuin loma.»

»Loma isoäitini palkollisena.»

»Saisit olla serkkujesi kanssa.»

»Minä en tunne serkkujani.» En ole nähnyt Aubreytä sen jälkeen, kun Adam-enon perhe muutti Oregoniin meidän ollessamme viisivuotiaita. Jonah asuu Rhode Islandilla, joka ei ole kovin kaukana, mutta äitini ja hänen isänsä eivät oikeastaan ole puheväleissä. Tapasimme kaikki viimeksi Anders-enon synttäreillä silloin, kun olin kahdeksan. Muistan Jonahista vain kaksi asiaa: ensinnäkin hän mäjäytti minua päähän muovisella pesismailalla ja näytti pettyneeltä, kun en pillahtanutkaan itkuun. Toisekseen hän paisui ilmapallosi syötyään alkupalan, jolle oli allerginen, vaikka hänen äitinsä oli käskenyt häntä pysyttelemään niistä erossa.

»Voisit oppia tuntemaan heidät. Te kaikki olette saman ikäisiä, eikä kellään teistä ole siskoja tai veljiä. Olisi mukavaa, jos olisitte läheisempiä.»

»Mitä, samalla tavalla kuin sinä, Adam, Anders ja Archer olette läheisiä? Ettehän te edes puhu toisillenne! Minulla ei ole mitään yhteistä serkkujeni kanssa.» Työnnän kuoren takaisin kohti häntä. »En tee sitä. En ole koira, joka ryntää Mildredin luokse heti, kun hän kutsuu. Enkä halua olla poissa koko kesää.»

Äiti alkaa taas kieputella cocktailsormustaan. »Epäilinkin, että sanoisit noin. Ymmärrän kyllä, että se on paljon pyydetty. Siksi haluan antaa sinulle jotain vastalahjaksi.» Hän nostaa kätensä paksulle kultaketjulle, joka hehkuu hänen mustaa leninkiään vasten. »Tiedän, miten paljon olet aina pitänyt pisarakaulaketjustani. Entä jos antaisin sen sinulle palkkioksi?»

Suoristan selkäni saman tien. Näen jo sieluni silmin, miten koru säihkyi kaulaani vasten. Olen uneksinut siitä vuosikausia. Luulin kuitenkin, että se olisi lahja – ei *lahjus*.

»Mikset voi antaa sitä minulle siksi, että olen tyttäresi?» Olen aina miettinyt tätä mutten ole koskaan rohjennut kysyä. Ehkä siksi, että pelkään vastauksen olevan sama kuin se, jonka hän antoi isälleni, ei sanoin vaan teoin: *Et ole riittävän hyvä.*

»Se on sukukalleus», äiti sanoo, aivan kuin ei tajuaisi, että sehän vain todistaa pointtini. Kurtistan kulmiani, kun hän laskee toisen manikyroidun kätensä kirjekuoren reunalle. Hän ei varsinaisesti *työnnä* sitä. Vain ikään kuin napauttaa sitä. »Kuvittelin aina, että antaisin sen sinulle, kun täyttäisit kaksikymmentäyksi, mutta jos vietät koko kesän minun kotikaupungissani – no, siinä tapauksessa tuntuu oikealta antaa se jo aiemmin.»

Huokaisen ääneti ja otan kuoren. Kääntelen sitä käsissäni äidin siemaillessa viiniä ja odottaessa tyytyväisenä myöntymistäni. En ole varma, kumpi turhauttaa enemmän: se, että äiti yrittää kiristää minua viettämään kesäni tuiki tuntemattoman isoäidin leivissä, vai se, että se voisi oikeasti toimiakin.

Kaunis ja rikas Storyn perhe on hallinnut Gull Cove Islandia ja rakentanut sinne lomaparatiisin rikkaille. Perhe kuitenkin hajoaa, kun Mildred Story katkaisee välinsä neljään lapseensa yhdellä ainoalla piinaavalla lauseella:

TIEDÄTTE MITÄ TEITTE.

Vuosia myöhemmin Milly, Aubrey ja Jonah Story kohtaavat. He ovat serkuksia, mutta tuskin tuntevat toisiaan. He eivät ole koskaan tavanneet isoäitiään, joka teki lapsensa perinnöttömiksi jo kauan ennen nuorten syntymää. Nyt erakkomainen matriarkka tarjoaa serkuksille kesätöitä lomasaarellaan.

Kesä on täynnä yllätyksiä ja valheita. Mikä synkkä salaisuus hajottikin perheen vuosia sitten, se pitää suvun edelleen otteessaan ja on uhkaavampi kuin koskaan.

”Jälleen uusi McManus, jonka takia kannattaa jättää yöunet väliin.”

– KIRKUS REVIEW

